

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/262/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5315208618
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5315208618.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobkyní: 1/ X. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXXX, XXX XX G., Česká republika, 2/ V. V., rod. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXXX, XXX XX G., Česká republika, žalobkyne v rade 1/ a 2/ zastúpené JUDr. Janom Arnoštom, advokátom, so sídlom K. V. XXXX/XX, XXX XX V. X, Česká republika, proti žalovaným: 1/ P. V., rod. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, XXX XX E. - Q., Česká republika, 2/ Q. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX S. XXX, Česká republika, zastúpený Mgr. Zuzanou Sedláčkovou, advokátkou, so sídlom P. XXX, XXX XX. E. - Q., Česká republika, 3/ A. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX, XXX XX E. nad R., Česká republika, 4/ Slovenská republika - Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdkova 36, 817 15 Bratislava, IČO: 17 335 345, 5/ U. O., rod. Q., 6/ A. O., 7/ B. O., žalované v rade 5/, až 7/ ako neznámi vlastníci zastúpení Slovenským pozemkovým fondom, so sídlom Búdková 36, 817 15 Bratislava, IČO: 17 335 345, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobkyní v rade 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 7C/268/2015-103 zo dňa 25.05.2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 7C/268/2015-103 zo dňa 25.05.2017
p o t v r d z u j e .

Žalovaní v rade 1/ až 3/ m a j ú voči žalobkyniam v rade 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Žalovaným v rade 4/ až 7/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie pri aplikácii ust. § 132, § 134 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 205 a § 206 Občianskeho zákonníka účinného do 31.12.1991 v spojení s § 865 ods. 3, § 872 ods. 1, 2 a 4 Občianskeho zákonníka a § 137 písm. c/ CSP zamietol žalobu žalobkyní v rade 1/ a 2/ (výrok I.), ktorou sa domáhali určenia, že sú spoluvlastníkmi každá v podiele 1 nehnuteľností v kat. území Q.: parc. č. 2487/1 o výmere 63 m², parc. č. 2487/2 o výmere 8 m², parc. č. 2487/3 o výmere 306 m², ktoré vznikli podľa geometrického plánu č. 166/2008 vyhotoveného Geodéziou Žilina dňa 16.02.2009 pôvodne z parcely registra „E“ č. 1381 o výmere 22 745 m² - orná pôda; parc. č. 2486/2 o výmere 25 m², parc. č. 2486/3 o výmere 37 m², ktoré vznikli podľa vyššie označeného geometrického plánu pôvodne z parcely registra „C“ č. 2486 o výmere 6 910 m² - orná pôda. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaným v rade 1/ až 7/ priznal voči žalobkyniam v rade 1/ až 2/ nárok na ich náhradu trov v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia konštatoval existenciu naliehavého právneho záujmu žalobkyní na požadovanom určení, keďže evidentne existuje rozpor medzi tvrdeným hmotno-právnym

stavom vlastníctva a formálnym stavom vykázaným na listoch vlastníctva, ktoré svedčí v prospech spoluvlastníkov, ktorí sú na listoch vlastníctva aktuálne evidovaní.

3. V konaní nebolo sporné, že Okresný národný výbor, odbor finančný v Čadci dňa 20.08.1984 rozhodol o pridelení pozemku parc. č. 8802 kat. územie Q. o výmere 116 m² (zastavanú plochu pod rodinným domom č. XX resp. rekreačnou chatou) do osobného užívania MUDr. X. W. a manželke X., rod. I., t.j. žalobkyni v rade 1/. Právo osobného užívania pozemku vzniklo registráciou kúpnej zmluvy (predmetom bol rodinný domček v Q. pop. č. XX postavený na pozemku č. EN 8802) s dohodou o zriadení osobného užívania pozemku na Štátnom notárstve v Čadci dňa 28.08.1984 pod č. RI 275/84, RII 104/84. Na základe osvedčenia o dedičstve po poručiťelovi MUDr. X. W. č.k. D 1446/00-32, Dnot 208/00 zo 04.01.2001 nadobudla žalobkyňa v rade 2/ vlastnícke právo k nehnuteľnosti pôvodná parc. č. EN 8802 o výmere 116 m² kat. územie Q. v rozsahu 1 spoluvlastníckeho podielu. V tejto časti, pokiaľ ide o parcelu EN č. 8802 o výmere 116 m² (ako zastavaná plocha pod rodinným domom č. XX), sa žaloba javila súdu ako dôvodná, pretože v súlade s ust. § 872 Občianskeho zákonníka sa právo osobného užívania pozemku zmenilo na vlastnícke právo žalobkyne v rade 1/ a jej manžela, neskôr žalobkyne v rade 2/. V konaní však nebolo preukázané, že sporné pozemky, resp. ktoré zo sporných pozemkov sú identické s EN parcelou č. 8802 o výmere 116 m². Žalobkyne súdu nepredložili identifikáciu parciel, čo zakladá dôvod, pre ktorý súd žalobe nemohol vyhovieť ani v tejto časti. Sporným v konaní bolo aj to, či žalobkyne sú podielovými spoluvlastníkmi každá v podiele 1 pozemkov, ktoré sú predmetom žaloby a ktoré sú vytvorené z časti parciel EKN č. 1381 a KKN č. 2486, v akej výmere, tvare a na základe akého právneho titulu, najmä vzhľadom k tomu, že v rozhodnutí ONV v Čadci zo dňa 20.08.1984 je uvedená parcela EN č. 8802 o výmere 116 m². Konajúci súd zdôraznil, že predmetom žaloby sú pozemky o celkovej výmere až 439 m², t.j. o 323 m² väčšej výmere, (takmer štvornásobok výmery pozemku prideleného žalobkyni v rade 1/ a jej manželovi do osobného užívania), čo nie je nepatrný rozdiel. Vzhľadom na uvedený rozdiel si žalobkyne v rade 1/ a 2/ (ďalej aj „žalobkyne“) museli si byť vedomé, že držia pozemky vo väčšej výmere v porovnaní s výmerou, ku ktorej bolo zriadené právo osobného užívania. Pokiaľ žalobkyne tvrdili, že vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam nadobudli aj titulom vydržania, nepreukázali už splnenie zákonných predpokladov vydržania. Žalobkyne teda nepreukázali, že boli oprávnenými a dobromyseľnými držiteľmi sporných pozemkov po dobu desiatich rokov a tiež neuviedli, (a ani z obsahu spisu nebolo zrejmé), na základe akého právneho titulu a kedy mali vstúpiť dobrovoľne do držby pozemkov vo výmere presahujúcej 116 m². Hoci žalovaní tvrdenia žalobkyň o vydržaní sporných nehnuteľností v priebehu konania rozporovali, žalobkyne na preukázanie týchto svojich tvrdení nenavrhli vykonať žiaden dôkaz, a preto súd prvej inštancie ich žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. V závere rozhodnutia konajúci súd poukázal na tvrdenie žalovanej v rade 1/ (prezentované na pojednávaní), že žalované v rade 5/ až 7/ nie sú neznáme vlastníčky, nakoľko U. O., rod. Q. (žalovaná v rade 5/), bola jej prababička. A. O. a B. O. (žalované v rade 6/ a 7/) boli dcéry U. O. a X. O. bol jej dedo. Preto ich nezastupuje Slovenský pozemkový fond a žalobkyne mali zákonnú povinnosť riadne označiť žalované v rade 5/ až 7/ identifikačnými údajmi v zmysle CSP.

5. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, tak, že žalovaným v rade 1/ až 7/ ako úspešnej strane v spore priznal nárok na ich náhradu v rozsahu celom rozsahu v rozsahu 100 % proti žalobkyniam v rade 1/ a 2/, ktoré vo veci úspech nemali.

6. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobkyne v rade 1/ a 2/, ktoré sa domáhali, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že ich žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobkyniam voči žalovaným nárok na náhradu trov konania; alternatívne žiadali napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

7. Svoj opravný prostriedok odvolateľky odôvodnili ust. § 365 písm. b/, f/, h/ CSP. Poukázali pri tom, že pri podaní žaloby vychádzali z údajov uvedených vo verejných registroch, konali v dobrej viere s dôverou v správnosť stavu tohto zápisu, čo však súd úplne ignoroval. Ak sa parcela EN č. 8802 zmenila na EN č. 2487, potom s ohľadom na zásadu ochrany nadobudnutých práv a dobrej viery sa museli práva k pozemku EN č. 8802 transformovať na práva k pozemku EN č. 2487. To isté potom platí aj pri premenovaní EN parciel na KKN parcely, teda právo k EN parcele č. 2487 sa premenilo na právo k parcele KKN č. 2487. Súd prvej inštancie však dobrú vieru žalobkyň nerešpektoval a preto je zrejmé, že dospel z vykonaných dôkazov k nesprávnemu záveru o tom, že u žalobkyň nie sú dané dôvody pre vydržanie sporných nehnuteľností. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď nerešpektoval prechod práv žalobkyň, resp. ich právnych predchodcov z pozemku EN parcele č. 8802 na pozemok KKN parcelu č. 2437, hoci tieto okolnosti mu v konaní boli známe. Pokiaľ súd prvej inštancie zamietol žalobu aj s prihliadnutím na tvrdenie žalovanej v rade 1/, že žalované v

rade 5/ až 7/ nie sú neznáme vlastníčky a túto skutočnosť kládol za vinu žalobkyniam, opäť úplne ignoroval okolnosť, že žalobkyne pri podaní žaloby vychádzali zo stavu evidovaného vo verejnom registri a reálne nemali možnosť uvedenú skutočnosť zistiť a následne správne označiť osoby na žalovanej strane. Preto súd mal buď konanie prerušiť do skončenia všetkých konaní o právnych nástupcoch žalovaných 5/ až 7/, prípadne poskytnúť žalobkyniam lehotu, aby mohli na vzniknutú situáciu procesne reagovať. Počas konania bolo doložené do spisu len právne nástupníctvo žalovanej v rade 5/, právne nástupníctvo žalovaných v rade 6/ a 7/ bolo však iba tvrdené, no nebolo nikým preukázané. Konajúci súd tak svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyniam reagovať na vzniknutú procesnú situáciu, čím porušil ich právo na spravodlivý proces. Odvolateľky namietali aj správnosť výroku o trovách konania napadnutého rozsudku. Namietali, že napriek tomu, že žalovaná v rade 3/ uznala nárok žalobkýň, súd aj jej priznal nárok na náhradu trov konania. Súčasne súd prvej inštancie ignoroval okolnosti celého prípadu, ktoré odôvodňujú, aby žalovaným nebola priznaná náhrada trov konania. S týmto sa nevysporiadal ani v odôvodnení svojho rozhodnutia, v dôsledku čoho je jeho odôvodnenie neúplné, nesprávne a porušuje právo žalobkýň na spravodlivý proces. Celkovo rozhodnutie súdu prvej inštancie považovali odvolateľky za nespravodlivé, príliš formálne, keďže neposkytlo ochranu ich právam žalobkýň, ktoré nadobudli ich právnymi predchodcami v dobrej viere.

8. Žalovaná v rade 3/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobkýň zotrvala na svojom stanovisku o oprávnenosti ich žaloby v celom rozsahu a navrhla, aby odvolací súd ich odvolaniu vyhovel.

9. Žalovaný v rade 2/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobkýň navrhol napadnutý rozsudok v plnom rozsahu potvrdiť a žalobkyniam uložiť povinnosť nahradiť mu trovy odvolacieho konania.

10. Nesúhlasil s odvolacími námietkami vznesenými žalobkyňami v ich opravnom prostriedku a rozsudok okresného súdu považoval za správny, vydaný v súlade so zákonom. Poukázal na to, že žalobkyne v konaní neunesli bremeno tvrdenia a ani dôkazné bremeno. Navyše žalobkyne v spore netvrdili ani nepreukázali existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Zároveň nepreukázali ani to, že by sa stali vlastníčkami predmetných nehnuteľností zo zákona alebo vydržaním. V žalobe úplne absentovali skutkové tvrdenia na preukázanie splnenia zákonom stanovených podmienok pre vydržanie sporných nehnuteľností, ku ktorým sa žalobkyne domáhajú určenia vlastníctva. V konaní totiž absentovali tvrdenia žalujúcej sporovej strany o oprávnenosti držby, ako aj o nepretržitej držbe po dobu desiatich rokov. V žalobe tiež nebolo tvrdené nič rozhodné a konkrétne voči 7 žalovaným, že práve voči nim žalobkyne vydržali danú konkrétnu výmeru pozemku oprávnene, v dobrej viere a v presvedčení o svojej oprávnenosti po dobu najmenej desať rokov.

11. Žalovaná v rade 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobkýň navrhla rozsudok okresného súdu potvrdiť.

12. Uviedla, že súdne konanie bolo spravodlivé. Zároveň poukázala na svoje doterajšie tvrdenia, že označenie žalovaných v rade 5/ až 7/ ako neznámych vlastníkov nie je presné. Nesúhlasila tiež s vyjadrením žalovanej v rade 3/, aby sporné pozemky v konaní boli prevedené na žalobkyne v rade 1/ a 2/. Tieto pozemky by mala žalovaná v rade 3/ v prvom rade ponúknuť ostatným spoluvlastníkom, ktorí majú podľa zákona na ne predkupné právo.

13. Žalobkyne v odvolacej replike kvitovali súhlasné stanovisko žalovanej v rade 3/. Nesúhlasili však s vyjadrením žalovaného v rade 2/ k odvolaniu. Naďalej zotrvali na tvrdení, že v prejednávanej spore uviedli dostatočné tvrdenia a potrebné dôkazy, pričom odkázali na svoju žalobu i odvolanie. K tvrdeniu žalovanej v rade 1/ ohľadne nedostatočnej identifikácie žalovaných v rade 5/ až 7/ žalobkyne znovu poukázali na rozhodnosť zápisu vlastníckeho práva v katastri. Pokiaľ mal súd prvej inštancie za to, že mali byť v tomto spore žalované iné osoby, mal žalobkyne vyzvať na opravu žaloby a poskytnúť im na to primeranú lehotu, nielen desaťminútovú prestávku v rámci pojednávania. Pokiaľ tak nepostupoval, jeho rozhodnutie nie je spravodlivé.

14. V odvolacej duplike žalovaný v rade 2/ zotrval na všetkých svojich doteraz prednesených tvrdeniach, vrátane písomných podaní.

15. Žalovaná v rade 1/ v odvolacej duplike tiež zotrvala na svojom vyjadrení a navrhla odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

16. Žalovaná v rade 3/ odvoláciu dupliku nepodalala.

17. V rámci odvolacieho konania boli vyjadrenia sporových strán zasielané v súlade s ust. § 374 CSP. Ďalšími podaniami strán sporu odvolací súd nedisponoval.

18. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) toto rozhodnutie vo veci samej, t. j. vo výroku I. (o zamietnutí žaloby), ako aj v závislom výroku II. o trovách konania ako, podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

19. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

20. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobkýň v rade 1/ a 2/ formulovanú v ich opravnom prostriedku. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť žalobkýň za obsahove vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

21. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Odvolacie námietky žalobkýň k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobu žalobkýň zamietol, pričom so svojím záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie veľmi podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „....odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

22. Námietka žalobkýň o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia neobstojí. Z obsahu spisového materiálu v prejednávanej veci totiž vyplýva, že súd prvej inštancie po vykonaní a vyhodnení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zároveň zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až § 222 CSP, aj správne a presvedčivo odôvodnil. Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (teraz strany sporu - poznámka odvolacieho súdu), ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam,

prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka/strany na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 115/2003).

23. V posudzovanom prípade sa žalobkyne domáhali určenia vlastníckeho práva (resp. spoluvlastníckeho podielu každá vo výške 1) k sporným nehnuteľnostiam, (t.j. pozemkom označeným v bode 1. odôvodnenia tohto rozhodnutia), titulom zmeny práva osobného užívania k pozemku parcela EN č. 8802 o výmere 116 m² (kúpna zmluva spolu s dohodou o zriadení práva osobného užívania zo dňa 22.08.1984 registrová pod č. R I 275/84, R II 104/84) na vlastnícke právo a titulom vydržania.

24. Primárne odvolací súd konštatuje, že správnym je záver okresného súdu o tom, že žalobkyne majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení v zmysle ust. § 137 písm. c/ CSP, a to z dôvodov uvedených v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

25. Vydržanie (§ 134 Občianskeho zákonníka) ako originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva je úzko späté s oprávnenou držbou, ktorá môže vyústiť do nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Účelom inštitútu vydržania je práve uvedenie faktického stavu oprávnenej držby do súladu s právnym stavom. Ide totiž o taký spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, pri ktorom sa oprávnený držiteľ po uplynutí zákonom predpísanej doby stáva vlastníkom veci a tým aj skutočným držiteľom. Zákonom ustanovené kumulatívne podmienky vydržania sú: a) existencia držby veci z toho hľadiska, či držiteľ s vecnou nakladá ako so svojou a či je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí; b) uplynutie ustanovenej doby, v ktorej mal oprávnený držiteľ vec v držbe (trojročná doba pri hnutelných veciach, desaťročná doba pri nehnuteľných veciach); c) spôsobilosť predmetu vydržania. Vydržať vlastnícke právo môže len oprávnený držiteľ, to je ten, kto s vecou nakladá ako so svojou a je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí. Detencia sama o sebe na vydržanie nestačí. Či je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný musí byť zhodnotené objektívne; preto ak dôjde k sporu, nestačí dokazovanie zamerať len na zistenie subjektívnych predstáv držiteľa. Posúdenie, či je držiteľ dobromyseľný, je vždy treba hodnotiť objektívne a nie zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) samotnej strany sporu. Je potrebné v tejto súvislosti brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti a povahu daného prípadu po každom požadovať, nemal po celú vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec patrí. Dobromyseľnosť zaniká v okamihu, keď sa držiteľ oboznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec patrí. Na tom nič nemení skutočnosť, že držiteľ môže byť naďalej subjektívne v dobrej viere. Dobromyseľnosť musí byť podložená konkrétnymi okolnosťami, z ktorých možno usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa je opodstatnené. Okolnosťami, ktoré môžu svedčiť pre záver o existencii dobrej viery, sú spravidla okolnosti, týkajúce sa právneho dôvodu nadobudnutia práva a svedčiace o poctivosti nadobudnutia, teda tzv. titul uchopenia sa držby (objektívne oprávnený dôvod nadobudnutia držby). Povinnosť tvrdiť a preukázať tieto okolnosti zaťažuje toho, kto tvrdí, že došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním. Judikatúra vyžaduje, aby držiteľ bol objektívne dobromyseľný, že existuje takýto titul.

26. Vydržanie tak hojí najmä vady alebo nedostatok nadobúdacieho titulu. V prípade, že zmluva je neplatná pre vadu, o ktorej nemohol nadobúdateľ pri zachovaní obvyklej opatrnosti vedieť, alebo tu výnimočne titul vôbec nie je a nadobúdateľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že tu titul je, stane sa nadobúdateľ veci jej oprávneným držiteľom a pri splnení ďalších podmienok ju vydrží. Účelom vydržania je uviesť do súladu dlhodobý faktický stav so stavom právnym (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2011 sp.zn. 5Cdo/87/2010). Ako už bolo uvedené vyššie, posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Z hľadiska dobromyseľnosti držby ako podmienky nadobudnutia vlastníctva veci vydržaním je právne relevantnou len tá skutočnosť, ktorá má objektívne znaky titulu (prípadne aj len domnelého, putatívneho) nadobudnutia vlastníctva. Domnelým (putatívnym) titulom nadobudnutia vlastníctva je určitá skutočnosť, ktorá má navonok znaky riadneho nadobúdacieho titulu (v súlade so zákonom zakladajúceho vznik vlastníctva), chýba pri nej ale niektorá stránka (vlastnosť, znak), ktorú pre nadobudnutie vlastníctva vyžaduje objektívne právo. Takýmto domnelým titulom môže byť v praxi napr. dedičské rozhodnutie o nadobudnutí veci, ktorá však v čase smrti poručiteľa objektívne nepatrila do jeho majetku, neprávoplatné rozhodnutie súdu určujúce vlastníctvo

veci, kúpna alebo darovacia zmluva, ktorá je z niektorého dôvodu neplatná (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. apríla 2017 sp.zn. 3Cdo/17/2016). Pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ mohol byť objektívne presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú cenu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie, alebo preukázateľne išlo o dar alebo bezodplatné plnenie (nález Ústavného súdu SR zo 14. novembra 2018 sp.zn. II.ÚS 484/2015).

27. Dlhodobá držba nehnuteľnosti právny predchodcami žalobcov bez toho, že by bola preukázaná skutočnosť, ktorá mohla v nich vyvolať presvedčenie, že sa stali vlastníkami nehnuteľností, nepostačuje pre ustálenie splnenia podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Posúdenie, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu vec patrí, teda že je jej vlastníkom, nemôže vychádzať len zo subjektívnych predstáv držiteľa. Dobrá viera držiteľa musí byť posudzovaná aj z hľadiska, či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu od každého subjektu práva vyžadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti o existencii svojho práva. K naplneniu dobrej viery nestačí, keď tvrdené „právo“ bolo dlhodobo vykonávané, bez toho, aby vlastníkom nehnuteľností v jeho výkone bránil. Nadobúdateľovo presvedčenie o tom, že mu právo patrí, že nekoná bezprávne musí byť podložené dôvodom oprávňujúcim toto presvedčenie, teda okolnosťami svedčiacimi o poctivom nadobudnutí. Otázka existencie dobrej viery sa tak posudzuje z objektívneho hľadiska, teda podľa toho, či držiteľ pri bežnej opatrnosti, ktorú možno od neho požadovať, nemal a nemohol mať pochybnosti o tom, že mu právo patrí.

28. Po preskúmaní spisového materiálu odvolací súd vyhodnotil odvolanie žalobkyň ako nedôvodné, nakoľko závery súdu prvej inštancie prezentované v napadnutom rozhodnutí sú správne, majú oporu v zistenom skutkovom stave veci, ktorý je súčasne pri vyvinutej procesnej aktivite žalobkyň i dostatočným pre meritórne rozhodnutie súdu o ich žalobe.

29. Správnym je tiež záver okresného súdu, že žalobkyne v spore neprodukovali podstatné tvrdenia a dôkazy na preukázanie zákonných predpokladov vydržania sporných nehnuteľností. Primárne bolo povinnosťou žalobkyň označiť a predložiť také dôkazy, ktoré by súd presvedčili o dôvodnosti podanej žaloby. Pokiaľ si žalobca nesplnil základnú procesnú povinnosť v sporovom konaní, nemohol očakávať, že bude mať úspech v spore. Neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena žalobkyňami v spore je bezprostredne spojená s ich procesným neúspechom, t.j. zamietnutím žaloby v celom rozsahu.

30. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

31. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. V danom prípade išlo o žalobkyne a ich skutkové tvrdenia a dôkazy navrhnuté v tomto konaní, ktorých nedostatok viedol k záveru súdu, že žalobkyne neunesli bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno v spore ohľadom podmienok vydržania.

32. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle ust. § 160 ods. 1 CSP súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom.

Poučovaciu povinnosť podľa odseku 1 citovaného zákonného ustanovenia súd nemá, ak je strana zastúpená advokátom (§ 160 ods. 3 CSP), čo je aj prípad žalobkyne. To platilo i za účinnosti predchádzajúceho procesného predpisu (§ 5 O.s.p.). Možno teda zhrnúť, že súdy poskytujú stranám sporu poučenie len o ich procesných právach a povinnostiach, aj to v prípade, ak nie sú zastúpené advokátom. Žalobkyne boli v spore zastúpené advokátom (JUDr. Janom Arnoštom). Poučovať strany sporu o hmotnom práve, teda tiež o tom, aké sú potrebné hmotno-právne úkony, aby bola ich žaloba, prípadne procesná obrana úspešná, súd nie je povinný, a nie je ani oprávnený; takýmto poučením by totiž porušil zásadu rovnosti strán v spore. Ak by konajúci súd poučil žalobkyne ohľadne naformulovania správneho znenia petitu žaloby, a teda vymedzil inak predmet tohto sporu, takéto poučenie by presiahlo poučovaciu povinnosť súdu v zmysle ust. § 160 CSP a bolo by v rozpore so zásadou rovnosti strán v spore (k tomu pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/125/2011). K poučovacej povinnosti súdu teda nepatrí návod, čo by strana sporu mala alebo mohla v danom prípade vykonať, ale i pomôcť tomu, aby mohol zákonom stanoveným spôsobom dať najavo, čo hodlá v konaní urobiť. Poskytovanie poučenia stranám sporu v civilnom sporovom konaní je teda obmedzené na poučenie najmä o procesných úkonoch, ktoré účastníci/strany môžu vykonať, o ich dôsledkoch a o procesnom postupe. Súd pritom nemôže zaujímať stanoviská k hmotno-právnym podmienkam uplatňovaného nároku, či dokonca vyjadrovať obsah prípadného budúceho rozhodnutia vo veci.

33. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že v prejednávnej veci žalobkyne v rámci prvoinštančného konania neuviedli žiadne skutkové tvrdenia ohľadom splnenia predpokladov vydržania sporných nehnuteľností, teda dobromyseľnosti držby - skutočnosti, ktorá v nich mohla vyvolať presvedčenie, že sú vlastníčkami sporných nehnuteľností a kedy táto skutočnosť nastala. Nie je postačujúce, že žalobkyne len fakticky užívali sporné nehnuteľnosti bez toho, aby si niektorý zo zapísaných vlastníkov na tieto robil nárok. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí správne poukázal aj na evidentný nepomer vo výmere nadobudnutého pozemku - parcely EN č. 8802 o výmere 116 m², (ako zastavanej plochy pod rodinným domom súp. č. XX), k celkovej výmere užívaných pozemkov 439 m², čo jednoznačne vyvracia predpoklad dobromyseľnosti držby u žalobkyň. Nie je zanedbateľná ani skutočnosť, že z verejného registra je objektívne zisiteľné, že rekreačná chalupa a (k nej príslušná stavba) stoja na pozemku registra E KN č. 1381 o výmere 22 745 m² (LV č. XXXX kat. úz. Q.) a pozemku parcely C KN č. 2486 o výmere 6 910 m² (LV č. XXXX kat. úz. Q.), z ktorých boli sporné nehnuteľnosti vytvorené geometrickým plánom č. 166/2008 zo 16.02.2009, čo pri bežnej opatrnosti bolo zisiteľné. Nakoľko v posudzovanom prípade nebolo možné identifikovať, ktorá časť zo sporných pozemkov zodpovedá parcele EN č. 8802, žalobkyne nemohli byť úspešné ani v tejto časti žaloby. Aj uvedený záver okresného súdu je preto správny a vyplýva z neunesenia dôkazného bremena žalobkyň.

34. Tvrdenie žalobkyň založené na dobrej viere v prevod práv z EN parcely č. 8802 na CKN parcelu č. 2487 (pozemok pod rekreačnou chalupou č. XX, ktorý nemá vytvorený list vlastníctva), je v rozpore so zisteným skutkovým stavom veci. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že v roku 1985 bolo do popisných a grafických informácií EN prevzaté technicko-hospodárske mapovanie (THM) a v uvedenom mapovaní sa EN parcela č. 8802 prečíslovala na parcelu EN č. 2487. Keďže pri preberaní nového mapovania sa zistilo, že pôvodná EN parcela č. 8802 po mapovaní konfiguračne neseď s novou parcelou č. 2487, pri EN parcele č. 8802 bola vyznačená poznámka „nevydávať“. Z tohto dôvodu bol vyhotovený geometrický plán č. 166/2008 k majetkovo-právnemu vysporiadaniu. V roku 1992 vytvorením katastra nehnuteľností boli EN parcely premenované na CKN parcely. Tým bola vyvrátená žalobkyňami tvrdená dobrá viera v zápis vo verejnom registri spočívajúca v transformácii práv z parcely EN č. 8802 na parcelu EN č. 2487.

35. Postup súdu prvej inštancie pri vyhodnocovaní dôkaznej situácie bol správny. Je zjavné, že žalobkyne nepredložili súdu dôkazy, z ktorých by mala byť vyvodená opodstatnenosť ich nároku uplatneného žalobou. V konaní totiž nebolo preukázané, že sú (spolu)vlastníkmi sporných nehnuteľností.

36. Skutočnosť, že žalobca neunesie dôkazné bremeno, nachádza svoj odraz v rozhodnutí vo veci samej. Žalobkyne v tomto konaní nepreukázali, že sú (spolu)vlastníkmi sporných nehnuteľností. Okresný súd preto postupoval správne, keď ich žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

37. Žiada sa dodať, že tvrdenie žalovanej v rade 1/, že žalovaní v rade 5/ až 7/ nie sú neznámi vlastníci nebolo samostatným a ani zásadným dôvodom pre zamietnutie žaloby. Žalovaná v rade 1/

totiž nepredložila konajúcemu súdu dostatočné dôkazy o identifikácii žalovaných v rade 5/ až 7/, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť skutočnosť, že tieto osoby nemajú status neznámych vlastníkov. K identifikácii žalovanej v rade 5/ bol predložený len výpis zo zápisnice o pojednávaní dedičstva po U. Z. - O., rod. Q., zomrelej XX.XX.XXXX č.k. D 7/89-27 zo dňa 30.03.1989 (č.l. 109 súdneho spisu). Takto nedostatočne preukázaná protistranou tvrdená skutočnosť nebola preto spôsobilá nijakým spôsobom zvrátiť správne formulované závery okresného súdu. V danom prípade sa preto nemožno stotožniť s námietkou žalobkyní, že by sa jednalo o nesprávny procesný postup okresného súdu, ktorý by zasiahol ich právo súdu na spravodlivý proces.

38. Ani odvolacia námietka žalobkyní ohľadom nesprávneho rozhodnutia o trovách konania voči žalovanej v rade 3/ nie je dôvodná. Bez ohľadu na postoj žalovanej v rade 3/ k veci - jej uznaniu vlastníckeho práva žalobkyní k sporným nehnuteľnostiam, žalovaní v posudzovanej veci ako procesné spoločenstvo sú oprávnení požadovať náhradu trov resp. povinní na ich náhradu podľa pomeru účasti vo veci. Pretože žalovaní v rade 1/ až 7/ mali úspech vo veci proti žalobkyniam súd im správne priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyniam, ktoré úspech vo veci nemali. Inak povedané žalovaná v rade 3/ bola na strane víťazov v spore.

39. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že zásada úspechu v spore sa premieta v ustanovení § 255 CSP ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) charakteristická pre sporové konanie sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom (t. j. víťazstvom) v spore. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo o veci samej. Plný úspech v spore môže mať žalobca aj žalovaný.

40. Niet žiadneho dôvodu, aby súd zásadu úspechu neuplatnil aj na predmetné konanie. Žalobkyne v podanom opravnom prostriedku vo vzťahu k výroku súdu o trovách konania uviedli, že súd ignoroval okolnosti celého prípadu odôvodňujúce, aby žalovaným nebola priznaná náhrada trov konania. Bližšie tieto okolnosti nešpecifikovali ani v odvolaní ani v predchádzajúcom konaní.

41. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že v zmysle § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

42. Účelom tohto zákonného ustanovenia je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom v medziach stanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Zákon vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán sporu, prihliada na postoj subjektov v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa. Pokiaľ by súd takéto okolnosti v konaní vzhliadol tak by pri rozhodnutí o trovách konania sám od seba aplikoval ust. § 257 CSP (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 2MCdo 17/2009). V posudzovanej veci boli žalovaní vo veci samej v celom rozsahu úspešní, čo bolo tiež (správne) konštatované v rozhodnutí okresného súdu. Vychádzajúc z procesného úspechu strán v konaní nadväzne okresný súd správne pristúpil k rozhodnutiu o trovách konania podľa § 255 ods. 1 CSP. Odvolateľky ako neúspešná sporová strana vo veci samej v priebehu celého konania zotrvali na svojich tvrdeniach o dôvodnosti podanej žaloby. Žalobkyne v rámci podaného odvolania de facto poukázali na skutočnosti týkajúce sa vedeného súdneho konania, o ktorých mal v rámci prvoinštančného konania vedomosť jednak okresný súd, ktorý by v prípade, že by sa v komplexe takto zistených skutočností jednalo o dôvody pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, v zmysle zákona by takúto zákonnú možnosť využil, a jednak mali o tvrdených skutočnostiach vedomosť aj samotní odvolatelia, ktorí však všetky dôvody uvedené v odvolaní až do času podania odvolania nespájali s možnosťou ich posúdenia ako dôvodov hodných osobitného zreteľa, resp. ani neiniciovali možnosť rozhodnúť o trovách konania v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia.

43. Okresný súd teda vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 ods. 1 CSP, súčasne spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až § 222 CSP aj správne a presvedčivo odôvodnil. Odvolacie dôvody žalovaného vyhodnotil krajský súd ako nepodstatné, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP). V dôsledku toho krajský súd rozsudok okresného súdu vo veci samej, t. j. vo výroku I. a tiež v závislom výroku II. o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

44. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovaným v rade 1/ až 3/ ako úspešnej procesnej strane priznal proti žalobkyniam v rade 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

45. Naproti tomu odvolací súd nepriznal nárok na náhradu trov konania žalovaným v rade 4/ až 7/ hoci i oni boli v tomto štádiu konania úspešní.

46. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovaným v rade 5/ až 7/ v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva ako trovy konania (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel absentuje, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezintovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

47. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).